45-76

Akbaba

Köstebek — Öpeyim elini üstad, beni geçtiniz!

ALKART'ın

geçerli olduğu ülkemizin ünlü süpermarket ve mağazaları

SÜPERMARKETLER*

Aksar.

YENİ KARAMÜRSEL

ISTANBUL
Sultanhamam
Üsküdar
Şişli
Kadıköy

ANKARA
Kızılay
Ulus

İZMİR
Konak
(2 mağaza)

İzmit
Bursa
Adapazarı
Gaziantep
Kütahya
Karamürsel

yeni konak
Kadıköy
Osmanbey
İzmir

*Yukarıdaki Süpermarketlerde indirim oranı %5'tir. Gıda reyonlarında indirim yoktur.

MAĞAZALAR

ANAPA

Şişli
Bebek
Edirne

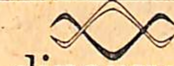
biliktan Mamulleri
(BUTİK SERTAÇ) Osmanbey

çift geyik karaca

Beyoğlu
Şaşkınbakkal
Topkapı

DERİSAN
Tünel

dilberler
Nişantaşı
Osmanbey
Mahmutpaşa

dinarsu Mamulleri
(DÖŞEM DEKORASYON)
Şişli
Şaşkınbakkal

KRİSTAL
Galatasaray

galeri murat
Kadıköy

Gençler
Pangaltı

Hayri
Osmanbey

jakarteks
Sultanhamam

kadıköy bonmarşesi
Kadıköy

keket ve pep keket
Nişantaşı

Bakırköy

Şem-Sir Perdeleri
(FILIZ Mefruşat)
Rızapaşa/Sultanhamam

YÜNSA Halıları
(HALSA) Aşirefendi/İstanbul
Konak/İzmir
Yenişehir/Ankara

ALKART

AKBANK'a özgü ve tüm halkımıza açık %10 yüzde on* indirimli alışveriş sistemi

ALKART NEDİR?

Müşterisi olsun - olmasın, Akbank'ın Sayın Halkımıza mevsim sonu indirimleri hariç %10 tenzilât imkânı sağlayan bir alışveriş sistemidir.

NASIL ALKART SAHİBİ OLUNUR?

Bu çok basittir, Akbank'ın yurdumuzun dört bir tarafına yaygın beş yüze yakın şubesine, bir kimlik kartı ve bir fotoğrafla müracaat edilmesi kâfidir.

ALKART
Akbank'ın indirim kartı

AKBANK
güveninizin eseri

AKBANK Şubenize uğrayarak ALKART'ınızı alabilirsiniz.

REPRO

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 54 — Cilt : 31 — Sayı : 45 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 3 Kasım 1976 — Fiatı 250 Kuruş

BÜYÜK KONGRE

AP'nin 8. Büyük Kongresi sona erdi. Ama bu kongre üstüne yapılacak yorum ve tartışmaların kolayca sona ereceği düşünülemez. Bundan yıllarca sonra bile bu kongre Türk politika yaşamının önemli noktalarından biri olarak incelenecek, toplum sağlığını tehlikeye düşürmüş bir ur olarak neşterlenecektir.

Büyük kongre. Büyük bilmece. Bu işin içinde olanlara da, olmayanlar kadar karmakarışık görünen bir ilişkiler yumağı. İnsanı politikadan soğutan herşeyin içine doldurulduğu —hadi, cadı kazanı demiyelim— çamaşır sepeti: Pembe liste, mavi liste, sarı liste. Gizli pazarlıklar, açık pazarlıklar. Bay Demirel'in, eski incilerini bile gölgede bırakan konuşması. Eski DP'liler. Ve en ünlü eski DP'li Celâl Bayar. AP Genel Başkan Yardımcısının deyişiyle «Celâl Bayar Hazretleri.» Hem DP'lileri içine katabilmek, hem de başkalarını kırmamak için Genel İdare Kurulu üye sayısının son anda 24'den 32'ye çıkarılması. Parayla tutulduğu söylenen şakşakçı ve pohpohçular. CHP'yi hem faşist, hem komünist yapmalar. Ve kongrenin tek kişinin gövde gösterisi olarak bitişi.

Bu yazı, AP Büyük Kongresine ışık tutmak amacıyla yazılmadı. Bunu benim diyen babayiğit yapamaz zaten.

Bu yazı tersine, karmaşıklığı ortaya koyabilmek amacıyla yazıldı.

Nereden başlanır sormaya? Sözgelimi neden eski DP'liler tavan arasından indirilen antika koltuklar gibi bir anda değer kazandı? Neden AP, Demokrat Parti'nin bir uzantısı olduğunu kanıtlama çabasına hız verdi? Neden kongre açılışında Menderes, Zorlu ve Polatkan şehit mertebesine yükseltildiler?

Neden Bay Demirel yine Anayasa Mahkemesine, Danıştay'a ve hukuk devletimizin birçok başka kuruluşuna açık ve kapalı eleştiriler yağdırdı? Neden oylamanın kapalı yöntemle yapılmasını istedi? Neden birçok başka konuda anlaşamayan il başkanları ve delegeler Bay Demirel'in Genel Başkanlığı ve eski DP'lilerin üyelikleri konusunda tek bir gövde gibi davrandılar?

«Türkiye'de çok partili demokrasinin, yerini liderler demokrasisine bırakmaması gerektiğini» savunan Bitlis Senatörü Kâmran İnan neden konuşturulmadı kongrede?

Parti içi diktatörlük, duygu sömürücülüğü, tarihsel çelişkiler, saray entrikalarını andıran amaca ulaşma yöntemleri...

Çok partili demokratik düzenimizin ikinci büyük partisinin görüşüne bakın! Biz gerçekten demokratik bir ülke miyiz, yoksa demokratçılık mi oynuyoruz? Eğer bunlar demokrasi kavramıyla bağdaşıyorsa, İdi Amin'in Uganda'sı da demokrasinin pek uzağında sayılmaz.

Bunların bir partinin kendi içindeki hesaplaşması olduğunu, buradan yola çıkarak bir ülkenin yönetimi konusunda yargılara varmanın yanlışlığını savunacaklar çıkabilir.

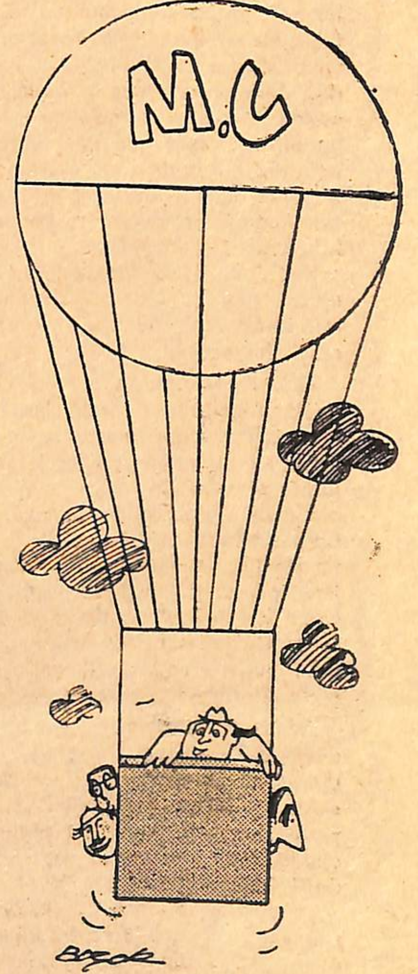
Öyle mi dersiniz? Genel Seçimlerdeki havanın bundan çok farklı mı olacağını sanıyorsunuz? Bay Demirel gibi, kendi sorumuzu kendimiz yanıtlayalım: Olmayacak. Tek ayrılık, dolapların daha acımasızca ve daha yaygın düzeyde çevirilmesi biçiminde gösterecek kendini. Bu kez didişme sırf il başkanlarıyla delegeleri değil, ilçe ve bucak örgütlerini, kayıtlı üyeleri ve hattâ parti sempatizanlarını bile içine alacak. Ve bizler, kendi kendimizi yönetmenin mutluluğuyla sandık başlarına gidip oy vereceğiz.

Buna kendini yönetmek değil, kendini kandırmak denir.

Büyük Kongre...

«Büyük Türkiye» düşüyle milyonları beşikte sallayanlara böylesi yakışır işte...

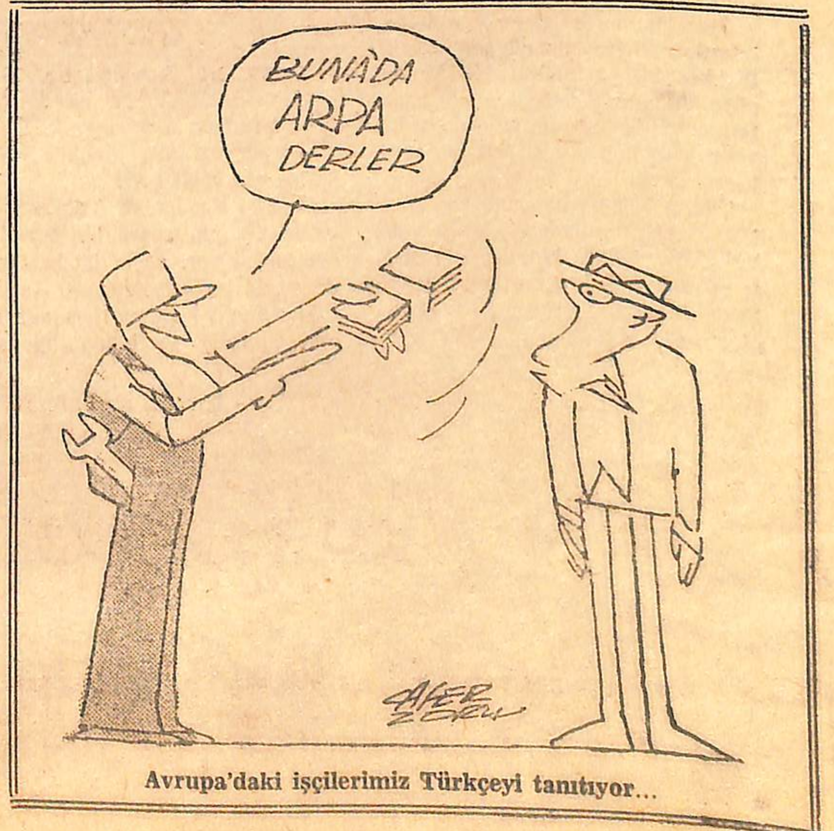
AKBABA

— Demirel, «sevinçten uçacağım» dedi —

— Erbakan, «Birbirimize saygılıyız» dedi.

Avrupa'daki işçilerimiz Türkçeyi tanıtıyor...

DEVLETİN TEMELİNE DİNAMİT KOYANLAR!..

YOK efendim yok, kafam iyice bozuldu. Ne demekmiş bu yâni, devletin temellerine dinamit koymak isteyenler varmış. Olur mu hiç, devletin temellerine nasıl dinamit konur efendim? Sayın büyüklerim, durmadan gazetelerde olsun, radyolar da olsun, televizyonda olsun bunu anons ediyorlar. «Devletin temeline dinamit koymağa çalışanlar var. «Bu ülkenin kolluk güçleri var mı, gizli haber alma örgütleri var mı, var... ama, demek ki bu güçler yeterli değil. Yeterli değil ki, çok sayın büyüklerim iki günde bir radyolarda, gazetelerde bu demeci veriyorlar, «Devletin temellerine dinamit koymak isteyenler var. «Madem güçler yeterli değil, o zaman benim gibi boşta geçen vatandaşlara iş düşmekte. Vatandaş derken, vatanını, milletini çok seven vatandaşları söylemekteyim, bu biline... İşte ben de, vatanını milletini çok seven bir vatandaş olaraktan, sayın büyüklerimin hizmetine koşmalıyım değil miz. Zaten aklı başında kim koşmaz ki...

Koştum... Her vatandaşın hakkı olduğu gibi, benim de hakkım değil mi, tuttum, bir dilekçe yazdırdım arzuhalcıya...

«Valilik Makamına... Çoktandır gazetelerde olsun, radyolarda olsun, televizyonda olsun, sayın büyüklerim tarafından devletin temellerine dinamit koymak isteyenler olduğunu öğrenmiş bulunmaktayım. Bu temellerin beklenmesi gerektiği ve burada da benim gibi vatandaşlara görev düştüğü kanısındayım. Onun için temellerin tarafıma gösterilerek, nöbet tutmam için gerekli yerlere emir verilmesini saygıyla dilerim.»

Adımı soyadımı yazdım, tuttum dilekçemi vali yardımcısına verdim. Vali yardımcısının odasında sekiz on kişi çay içiyorlardı. Vali yardımcısı bey, dilekçemi şöyle bir okudu, ondan sonra altına, «Bayındırlık Müdürlüğüne» diye yazdı.

Yazdı ama, sormak gerek, bu bizim ezeli hastalığımız, sormadan edemeyiz, sordum vali yardımcısına:

— Nereye gideceğim efendim? dedim.

— Bayındırlık müdürlüğüne gideceksiniz, temel işlerine orası bakıyor, dedi...

Giderim, neresi olursa giderim, isterse cehennemin dibinde olsun. Bir kez bu temelleri beklemeyi göze almışım. Bir göstersinler bana, temelleri, bir atayım oraya sandalyemi, ulan ben oradan kuş mu uçurturum be!...

Çıktım bayındırlık müdürlüğüne... Müdür yok, yardımcısı da mı yok? Yok, köy okulları binaları için dışarı çıkmışlar. Pekiyi, onların yerine bakan hiç kimse yok mu? Hiç olmaz olur mu?

— Dündar bey, dediler...

Ha demek Dündar bey? Neresi Dündar beyin odası?... Burası mı odacı kardeşim?... Çaldım kapıyı girdim içeriye. Dündar bey gözlüklerini taktı, dilekçemi okudu... Ama bu ne biçim okuma, adam dilekçeye değil hep bana bakıyor... Yazdı altına...

— Efendim nereye gideceğim?

— Kardeşim bu temel işlerine biz bakmıyoruz. Siz başbakanlığa gideceksiniz.

Elbette ya, ben çok yanlış bir iş yaptım. Devletin temellerinin valilikle, bayındırlık müdürlüğüyle ne ilgisi olabilir, doğrudan doğruya başbakanlıkla olur... Aldım dilekçemi dosdoğru Başbakanlığa... Kim bakar bu işlere... Odacılar bilir... iyi bilirler...

— Haa sen temel işlerine gideceksin... İhsan bey bakıyor bu işlere, ona gidiver...

İnsan beye gittim. İhsan bey dilekçemi okumadan sordu.

— Nedir?

— Temeller meselesi efendim, dedim...

— Temeller meselesi mi, ona Hayri bey bakıyor, onun yanına gidin... Temel atma bürosu orası...

Gitmez miyim Hayri beyin yanına... Vah vah, demek şu küçük adamı bu iş için oturtmuşlar buraya ha? Elbette, bu işlere, bu denli pire gibi adamlar bakarlarsa, iki güne bir büyüklerimiz radyolarda, televizyonda konuşurlar, «Devletin temellerine dinamit atmağa çalışanlar var» diye...

— Buyrun!...

— Efendim temel atma, yâni devletin temellerine...

Yok canım, bu adamda hiç iş yok... Koskoca devletin temellerinin nerede olduğunu bildiği yok, tutmuş defterleri karıştırıyor... Bir yandan da mırıldanıyor,

— Seni nereye göndereyim bilmem ki?...

Ühüüüü biz batmışız be, adam devletin temellerinin nerede olduğunu bilmiyor...

— Hah, dedi...

Çok şükür bit herif...

— Sizi Kayseri'ye göndereyim, orada üç gün sonra bir temel atma töreni var, sayın başbakanımız da orada bulunacaklar...

Titredim... İnanıyor musunuz, adamın ilgisizliği ve bilgisizliği karşısında titredim. Bu ne demektir efendi, ayakta mı uyuyorsun?

— Beyefendi, ben size devletin temellerini soruyorum, nerede bu temel beklemek istiyorum...

Dilekçemi baştan okumağa çalıştı... Daha yarısındaykan:

— Ha ha haaa, dedi, özür dilerim anlamamışım, siz belediye'ye gideceksiniz, orada fen işleri bürosu var, temel işlerine onlar bakıyorlar...

— Efendim ben devletin, temellerinin olduğu yeri arıyorum.

— Efendim devlet temeli, ha o zaman başka, bu gibi işleri, bayındırlık müdürlüğü görür, orada temel işleri müdürlüğü vardır, oraya gideceksiniz...

Kızdım:

— Beyefendi, dedim, beni oradan buraya havale ettiler...

— Hım, bir dakika...

Sana iki dakika... Sor soruştur, öğren, göster... Zile bastı, içeriye kendi gibi yaşlı bir adam geldi...

— Cebbar bey, arkadaş devletin temellerini arıyor, acaba siz nerede olduğunu biliyor musunuz?.

— Devletin temelleri mi? Devletin temelleri, devletin temelleri... Efendim, bunun bizim dairemizle bir ilgisi yok ki. Biz biliyorsunuz temel atma işlerine bakıyoruz ama, devletin temelleri nerede, onu bildiğim yok. Biz arkadaşı en iyisi, aidiyeti cihetiyle «Devlet Bakanlığına» havale edelim... Sanırım devletin temelleri oradadır...

Sizi bilgisiz ve ilgisiz herifler sizi... Oturmuşlar koskoca koltukları, devletin temellerinin nerede olduğunu bildikleri yok. Devlet Bakanlığında beni Hayrullah beye havale ettiler. Temel işlerine Hayrullah bey bakıyormuş.

— Yok, dedi Hayrullah bey, temel işlerine gerçi ben bakıyordum ama, iki gün önce genel müdür bir değişiklik yaptı, ben şimdi duvar işlerine bakıyorum, bu görevi Sami beye verdiler. Sami beyin odası, iki oda ötede...

Ulan be, kendimizi adamışız bu işe, şunların işi yokuşa sürmelerine bakın... Sami beyin odasına girdim. Sami bey dilekçemi okudu.

— Vallahi bize böyle bir yazı gelmedi, dedi.

— Beyefendi, ben devletin temellerini arıyorum.

— İyi kardeşim, bize yazı gelmeden, biz bu temellerin nerede olduğunu nasıl bilelim? Şimdi tutup da sizi, sayın Erbakan beyin attığı temellerden birine göndersem, ya yerinde duruyordur, ya durmuyordur. Bu konuda siz de gazetelerde okumuşsunuzdur, hırsızlıklar oluyor. Geçenlerde Erbakan beyin attığı bir temeli çalmışlar. Elbette bu temelleri beklemek gerekli...

— Beyefendi, ben size Erbakan beyin attığı temelleri sormuyorum, devletin temellerini soruyorum.

Telefonu açtı:

— Alo Sadık bey, bir vatandaş gelmiş, devletin temellerinin nerede olduğunu soruyor... Hım Hım... Hım...

Telefonu kapadı:

— Bilmiyormuş, dedi. Sadık bey bilmezse bu dairede hiç kimse bilmez.

— Beyefendi şaşıyorum, kimsenin devletin temellerinin nerede olduğunu bildiği yok. Bu ne biçim iştir?

— Kardeşim ne kızıyorsunuz, bize, devletin temelleri işte şuradadır diye, söyleyen, gösteren veya kroki veren, plân veren olmazsa biz nereden bilelim? Kayıp eşya bürosuna baktınız mı?

Sinirlendim, dışarı çıktım... Galiba temeli yitirdiler, benden saklıyorlar, ama yağma yok... Kimdir radyolarda bangır bangır bağıran, Demirel değil, mi? Ona çıkarım, o bilmeyecek de devletin temellerinin nerede olduğunu kim bilecek? Ama ona dek nasıl ulaşacağım, bir yığın engeli aşmak gerek... Fakat ben, içi vatan millet aşkıyla yanan ben, yenerim bu engelleri, yener devletin temellerinin nerede olduğunu öğrenirim...

Yendim engelleri, çıktım sayın Başbakanımızın huzuruna...

Ne dedim, bilir demedim mi? Okudu dilekçemi... Güldü... Elime bir kart tutuşturdu...

Şimdi Isparta'dayım, bir orman ürünleri işletmesinin temellerini beklemekteyim... Her köşe başında kurulacak saatim da var. Haydi bakalım, şimdi gelsinler de devletin temellerine o dinamit koymak isteyenler göreyim. Hadi hadi gelsenize...

Muzaffer İZGÜ

— Kiralık ev bulmak büyük bir sorun haline geldi —

— Bulduum!...

küçük ilânlar

kiralık

ÇOK KULLANIŞLI, BETON GİBİ ESKİ YAPI, MÜRACAAT: HASENE GELSENE

ACELE KİRALIK OY ALINACAKTIR MÜRACAAT: MALÛM PARTİ

KİRALIK BALKONLU KAT. ÖN, ARKA MANZARALI. HÜRMÜZ ÇİFTKARPUZ

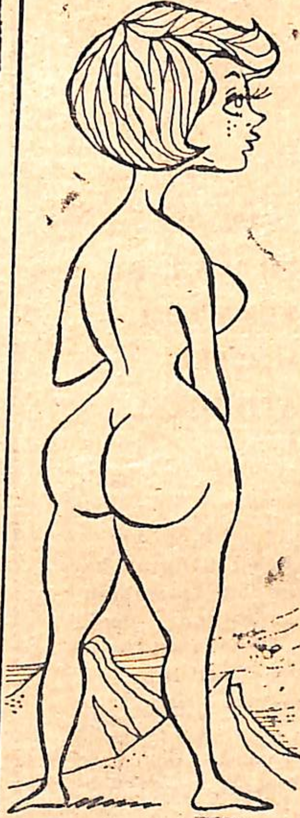
arayanlar

DEVLET DAİRESİNDE İŞ GÖRDÜRMEK İÇİN VASITA ARANIYOR. SADIK BAĞRIYANIK

MERKEZÎ YERDE İŞ ARANIYOR. 66 66 66'DAN ÂDİL ZARFÇIGIL

MÜSTAKİL TAPULU, TAM İFRAZLI PARSELLER ARANIYOR. YAŞAR KATÇIKAR

zayi

KAYNANAMI YİTİRDİM. HÜKÜMSÜZDÜR. VEYSİ İÇGÜVEYSİ

satılık

UCUZ FİATA, KELEPİR OTOBÜS. EMİNÖNÜ MEYDANINDA SUAT ÜÇKÂÂT

SATILIK İPLİ BASKI MAKİNESİ. MÜRACAAT: KOMANDO DURSUN

EŞYALARİYLE DEVREN SATILIK MEYHANE. KERİM İÇERİM.

ders

HER TÜRLÜ HUKUK DERSİ VERİLİR. MÜRACAAT: SÜLÜMAN GUGUKKUŞU.

Niyazi Yoldaş

KİME, NE DERLER?.

* Ut çalanlar umi'dir, bankada parası bulunanlar mudi...

* Şaire delidir diyenler, onun saçmaları, şiirleri okumakla kalmaz, üstelik ezberlerler.

* Ak akçe karagün içindir denilir. Elektrikler kesilince en çok parababası fabrikatörlerin şikâyeti yükselir.

* Bir kişiyi öldürene katil deriz. On yolcusunu tahtalı köye gönderen şoföre kazazede ismini veririz.

* Keman çalanla, ağaç kesen arasında ufak bir ayrıcalık vardır: Birincisi notalı gürültü çıkarır, ikincisi baltalı.

* Baykuşlara felâket habercileridir, deriz. Bayan kuşlara söylenecek sözümüz yoktur.

* Kadınlara: «Saçı uzun, aklı kısa» denildiği günlerde makas henüz icat edilmemişti.

* Bir güzele: «Sana vurgunum!» dedim. «Dalgıçlardan hoşlanmam!» cevabını verdi.

* Çocuğunuz varsa gazete okumaya ihtiyacınız yoktur. Haberlerin en doğrusunu ondan alabilirsiniz.

* Napolyon üç kez «para, para, para» derken bize üç gerçeği hatırlatmıştır. Para ile aşkı, para ile savaşı, yine para ile mutfaktaki aşı elde edebileceğimizi belirtmek istemiştir.

* Karayolu, demiryolu, doğru. Ama şu hava «yolu» deniz «yolu» yutturmacasına kim inanır?..

Küçük ilânlar...

TERCÜMAN ARANIYOR

Kuş dilini ana dili gibi bilen tercüman alınacaktır. Argo ile konuşabilenler tercih edilecektir.

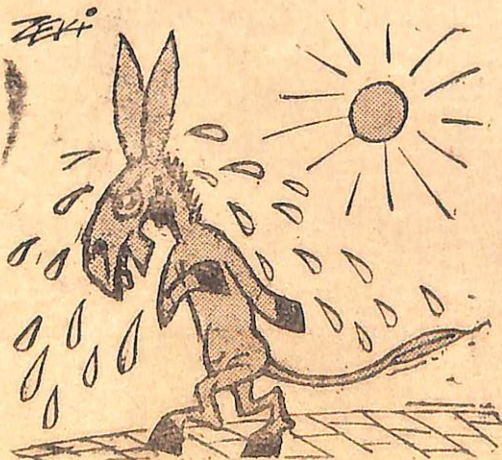
Telefon: Kesik Posta Kutusu: Her köşe başında var.

MÜREBBİYELERE DUYURU

30 yaşındaki yavruya seks dersleri verebilecek bilgi ve tecrübeye sahip bayan mürebbiye aranmaktadır.

İsteklilerin oğlanın üstünde kalmayacaklarına dair noterden tasdikli belge getirmeleri şarttır.

Cadde sokağı, sokak No: Nüfus sayımına doğru takılacaktır.

YAZI TURA ATILACAK, BU OYUNA TÜM PARTİLER KATILACAK!..

ANKARA (Muhabirimiz Fikret Yamyam, Tamtamla bildiriyor) — İyi haber uyduran kaynaklardan öğrendiğime göre, destuuur denilecek, ilkbaharda seçimler yenilenecektir.

Bundan ötürü, hergele meydanında politik alışvrişlere başlanmıştır götürü. Çekişmeler hızlanmış, demeçler yaldızlanmıştır.

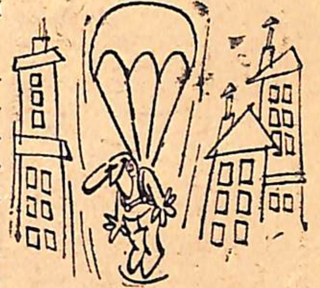
Demokratik'ten, Güvenden, Selâmet'ten A.P. ye, oradan parlâmentoya uçmak eski partilerinden gong vurmadan kaçmak isteyenler şimdiden istifalarını verecekler, postlarını kıratın sağına serecekler-dir.

Bundan dolayı, önümüzdeki günlerde hızlanacaktı, paraşütlerle yeni partilere atlama olayı. Zira budur kârlı çıkmanın kolayı.

Anahtar deliklerinden kulaklarını ayırmayan kapıcılara göre, ilgililer herşeye boş vermişler, yeni bir seçim kanunu tasarısı hazırlığına girmişlerdir. Bundan böyle seçimler oyla değil, parayla yapılacaktır. Seçime bütün partiler katılacak, madenî para havaya atılacaktır. Gelirse yazı, muhalif partiler seçimi kazanmış sayılacak, ellerine alacaklardır beylik sazı. Gelince tura, Milliyetçi Cephe topluluğu adına kesilecektir fatura. Ondan sonra ne ağlayın, ne gülün. Failatün, failatün, Failün...

ÖZEL PARAŞÜTÇÜLÜK DERSANESİ

SEÇİMLERE YETİŞTİRİLİR. ATLAYAMAYANLARIN PARALARI GERİ VERİLİR

Seçilmek, parlamentoya postu sermek istiyorsan şimdiden kurslarımıza katıl. Siyasî çatışmaya güçlü olarak atıl.

En güçlü partilere paraşütle inebilir, kolaylıkla sağdan sola soldan sağa dönebilir.sin. Atmak istiyorsan sandıklara sıkı şut. Öğrenmen gerek paraşüt. Atlamasını bilirsen ötesi kolay. Artık seni yıkamaz hiçbir olay.

Önce Hora gemisi gibi sismik araştırma yapacak, hangi partinin kazanabileceğini çakacaksın. Bu partinin kokusunu almışlardır kaşarlanmış tazılar. Belediye otobüslerinden daha fazla dolmuşlardır. Kapısından, penceresinden giremez, postunu seremezsin.

İktidara doğru giden katara binebilmek için zahmete katlanacaksınız. Havadan paraşütle atılyacaksınız. Yoktur başka yol. Kayıtlar kapanmadan dersanemize kaydol. Malen parlâmenter olanlardan yüzde yüz zamlı ücret edilir talep. Bir kere deneyiniz, Arşın oradaysa okulumuzdadır Halep. Haydi kaynıyor sütlü, paraşütlü salep!...

TÜRKÇE'DEN TRT. CEYE SÖZLÜK

HABER — Politikacının köpeği ısırması

MUHALİF — Yezit

YABANCI TURİST — Gâvur

PARTİ GENEL BAŞKANI — TRT mikrefonlarının günlük fıkra yazarı

ERBAKAN — Temelci Baba» adlı sürekli dizi filmin baş oyuncusu.

ECEVİT — Ekranların görünmeyen adamı.

DEMİREL — Televizyon ekranlarını parselleyen kişi.

KAMERAMAN — Stüdyodaki sineklerin resmini çeken fotoğrafçı

TV DE SİNEMA — Tarihten önceki devirlere ait bir karartı.

EĞLENCE PROGRAMI — Ney'le solo, davulla taksim.

MEDDAH — «Böyyük Türkiye», «Fukaralığa paydos» masallarını anlatan taklitçi.

KARŞIT GRUP — Karşılarındakilere dayak atıpda: «Ne vuruyorsun be?» diye bağıranlar.

GÜNE BAKIŞ — Nargile tüttürüp, çok eski günlerini anışı.

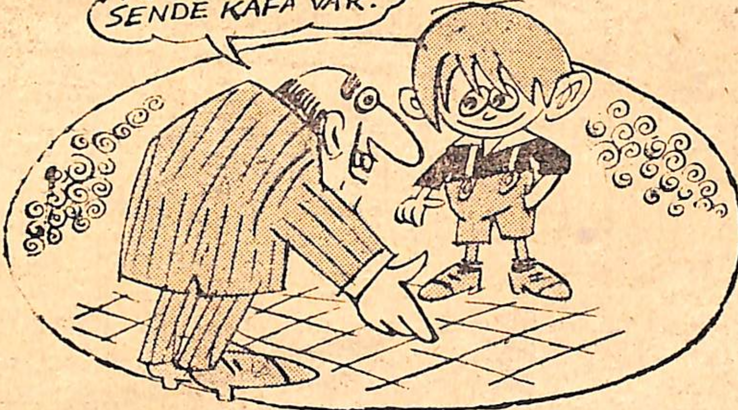
DENETLEME KURULU — Hazırlanan programların dörtte üçünü çöp sepetine atan sansür heyeti

SPİKER — Okuduğu bayat haberlerin kokuşunu duymamak için burnunu tıkar.

SAAT AYARI — Tokmak gong yerine muhaliflerin kafalarına vurulacak, ileri giden saatler kırılacaktır.

Zarı Gelmeyen Adam!

Sulhi Dölek

YETENEKSİZ olduğum söylenemez. Kimi yönlerden çok yetenekli bile sayılabilirim. Başarısızlığımın nedeni, dengesiz özelliklerim.

İlkin kafamın çok iyi çalıştığını belirtmeliyim. Daha ilkokulun ikinci sınıfındayken, büyüklerin gözünü korkutan **çapraz bulmacaları** çabucak çözüverirdim. Toprağa kazık çakmaya yarayan bir tür iri tokmak... Dokuz harfli... Şahmerdan...

«Kafana şahmerdanlar insin! Oğlum, deli gibi bu bulmacalarla vakit geçireceğine aç dersini, çalış.»

«Dokunmayın çocuğa. Bu çocukta bir akıl var ki, benzeri görülmemiştir. Bu çocuk büyüyünce en azından... Şey olacak... Dur bakayım... Parlâmenter hükümet sistemlerinde yürütme organının başkanı. Sekiz harfli.»

«Evin içinde böyle sözler konuşmayın.»

«Bildim: Başbakan!»

«Afferin sana oğlum! Sende kafa var.»

Evet, bende kafa var. Ama neylersiniz ki, dilimin gücü kafamın gücüne erişemez. Erişememek bir yana, bazan dilimin hiç işe yaramadığı olur. Dünyanın en güzel, en güçlü düşüncelerini düşünürüm de, bunları dile getirmeye kalktığımda abuk-sabuk zırvalar dökülür ağzımdan. Günün birinde benim şöyle konuştuğumu duyabilirsiniz:

«Geçen yıl yapılanlarla bu yıl yapılanlar başka şeylerdir. Kalkınan bir toplum oturmuyor demektir. Hem biz böyle demiyoruz. Kim böyle diyor? Herkes böyle diyor. Herkes böyle diyorsa, biz de böyle diyoruz. Gerçekler, gerçek olmayan şeylerden doğrudur. Yalanlarsa biraz eğridir.»

İşte o zaman bilin ki, bunlar aslında benim düşüncelerim değil. Benim düşüncelerim gerçekte çok daha değerli, çok daha soylu düşünceler. Benim düşüncelerim yapıcı düşünceler. Anlatma yeteneksizliğim yüzünden düşüncelerim kafamda tutsak kalmış. Yoksa bende bir kafa var ki...

Yalnız kafa mı? Bende pazu da var. **Pazularım çelik gibi.** İlkokuldayken bile kocamandı pazularım. Bir köşede durup pazularımı şişirdiğimde tüm kızlar çevremi alır, gözleri irileşe irileşe pazularıma dokunabilmek için sıralarını beklerlerdi. İşte böyle pazu var bende.

Böyleyken bir güreşçi, bir ağırlık kaldırıcı, bir cimnastikçi mi oldum? Ne gezer! **Ellerimin güçsüzlüğü**, kollarımın gücünden yararlanmama engel olur. **Pazularım ne** denli iriyse, ellerim o denli incedir. Ağırca bir bavul taşımaya kalksam bileğim **incinir. Birine bir yumruk** atacak olsaydım parmaklarımın tümü kırılırdı.

Bende yürek de var. **Üç anlamda** yürekliyim.

İlkin, yürekliyim; kimseden korkmam. Azraile bile kafa tutarım. Ama çevrem, bazı kurallara uymamı gerektirir. Bu yüzden kuzu gibi tanırım. Açık konuşayım. Beni korkak sananlar bile var.

İkincisi, iyi yürekliyim. İyi yüreklilik söz mü? Yeryüzünde inmiş kanatsız bir meleğim sanki. Karıncaları bile incitmekten çekinirim. Ama sorarım size, kaçımız günlük yaşantımızda karıncalarla uğraşmak zorundayız? Hayır, hayır! Karşımızda karıncalar falan değil, azgın ve yırtıcı insanlar var. Yenmemek için yemek. Ölmemek için öldürmek. Yaşam bu işte. Ve ben bu yüzden, iyi yürekli olmama karşın kötü bilinirim.

Üçüncüsü, yüreğim bir ozan yüreği. Ben büyük tutkuların adamıyım. Dünyanın en güzel, en ünlü, en esrarlı kadınlarıyla serüvenler yaşamalıyım. Duygular içime dolup taşıyor. Ben Kleopatra'nın Antuan'ı, Lady Chatterley'in aşığı, Leyla'nın Mecnun'u, İspanyol gecelerinin Casanova'sıyım. Kadınlar kadınlıklarına en içten tepkiyi bende bulmalılar. Onları sevip okşamalı, güzelliklerini kendilerine anlatmalıyım. Doğanın gizlerinden dem vurmalı, başlarını döndürmeliyim. Ama neye yarar? Dış görünüşüm yaya bırakıyor beni. Kabak kafalı Mecnun olur mu? Şiş göbekli biriyle ilgilenir mi Kleopatra? Lady Chatterley'in aşığı patlıcan burunlu muydu? Gözleri devrik devrik miydi? Karımdan başka hiçbir kadının sırtını ürpertemem. O da masal cadısı gibi.

Ben doğru sözlülüğü severim. Yalancının mumunun yatsıya dek yandığını bilirim. Ama yalan söylemesem, mumunun yatsıya dek bile yanmayacağını da bilirim. Yalan söylemek zorundayım bu yüzden.

Sonra ben politikadan nefret ederim. Kırlarda dolaşıp çiçek toplayacak, çocuklarını omuzunda taşıyacak, pul biriktirecek, arkadaşlarına uzun mektuplar yazacak bir adamım. Ne yaparsınız ki itildim bir kez bu çarkın içine. Başıma gelenleri anladığımdaysa, geri dönmeyecek denli yükselmişim.

İşte ben böyleyim. Gerçek kişiliğimle dışa vuran kişiliğim apayrı. Benim gerçek kişiliğim, dışa vuran kişiliğimin içinde tutsak. Ve öylesine mutsuz!

Ama bir avuntum var. Sizler. Sipay göstermeliğin ardında gizli olan değerleri görebilir. Ancak sizin gözleriniz. Buna inanıyorum. Ve bana olan güveninizi göstermeyi yıllar yılı oylarınızla sürdüreceğinize güveniyorum.

Sulhi DÖLEK

Bir Çizerin Kaleminden

DELİ OLSAYDIM...

VAPURA binersiniz.. Hemen gözünüz jiletle kesilmiş bir kaç koltuk sayar!.. Trene binin... Otobüse binin.. durum değişmez. Gözünüz mutlaka jiletle kesilmiş bir kaç koltuğa takılıp kalacaktır!..

Geçen gün trene binmek zorunda kaldım. «Neden?» diye sormanıza meydan vermeden hemen söyleyeyim. Başka taşıt bulamadım! Hoş.. Başka taşıta binseydim, durum değişik mi olacaktı?... Aynı olay o taşıtta da başıma gelebilirdi...

Neyse.. Bir kere ben trene binmişim... Birden gözüm jiletle kesilmiş bir koltuğa takıldı.. Tam o sırada biletçi gelmez mi? Gecenin geç saati... Vagonda benden başka yolcu da yok.. Biraz da içkiliyim. Biletçi bilet sormadan:

«Nedir bu, Millî servete düşmanlık!...

Sen Türk değil misin?» diye çıkışınca.. Bu koltuğu benim kestiğime karar verdiğini anlamıştım.

«Benim marifetim değil bu.. Ben böyle şeyler yapacak adam mıyım?..» dedimse de biletçi, beni pek dinlemedi!...

«Kalk! Üstünü arayacağım» dedi. Aradı, taradı... Üzerimde hiç bir kesici âlet bulamadı. Özür dileyip gitti!..

***

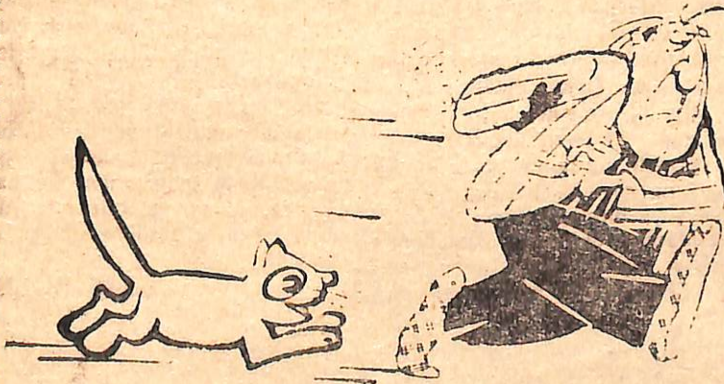
Ertesi gün otobüse binecektim... Vazgeçtim. Aklıma dün akşamki trendeki olay geldi... Kesilmiş koltuklar geldi.. «Bu koltuk düşmanlarıyla savaşmak gerek» diye düşündüm.

Bulacaktım bu cinayetlerin failini! Kafama koydum mu bulurum da... Hemen belden yukarı soyundum. Göğsüme bir koltuk çizdim ve bindim trene... Herkes bana bakıyor... Sanki göğsümde maymun oynuyor. Yolcular iniyor, biniyor... Derken, Yeşilköy'e geldik vagonda iki kişi kaldık. Adam karşı koltuktan kalkıp yanıma geldi. (O sırada, ben uyur numarası yapıyordum) göğsümdeki koltuğa bir jilet atmasıyla feryadı bastım: (Yetişiiin... Yakaladım kaatili!..) Boşuna bağırıyordum.. Kimse gelmiyordu. Tren Küçük Çekmece'ye geldi, indim!... Kapıda duran biletçiye:

«Kaatil kaçtı!» dedim «ne kaatili?» «Koltuk kaatili!» «Kardeşim» dedi adam: «Sen deli misin?... hangi koltuktan söz ediyorsun?.. Yaralı olan sensin.. Baksana haline: Kan - revan içindesin!» Baktım: Göğsüme çizdiğim koltuk kandan silinmiş gitmişti... Beni deli zannettiler!... Siz söyleyin Allah aşkına... deli olsaydım Bakırköy'de inmez miydim?..

KAÇ RÜSTEM KAÇ!..

Siz de şaşırdınız değil mi?

İnsan köpekten kaçar...

Alacaklılardan, kaynanasından kaçar...

Hattâ politikacılardan kaçar...

Kediden kaçar mı?...

Yoooo... Sakın «kaçmaz» demeyin.. Kaçar!..

Neden kaçmasın?.. Rüstem kendini fare sanıyor!.. Elbet kaçar!...

GEÇİLMEZ

İndim yarin bahçesine..
Sazdan geçilmez!..
Sazdan geçtim..
Pozdan geçilmez!
Sazdan geçtim...
Pozdan geçtim...
Kaz'dan geçilmez!..
Siz olsanız geçer misiniz?
Nar gibi..
Kızartılmış kaz'dan!..

İSTER İNAN

Şu peynirciye bakın...
Ense, göbek kat kat...
Tam yağlı!...

Peynirciye bakanlar sattığı peynirin de tam yağlı olduğunu sanıyorlar ama, aldanıyorlar!...
Peynirci tam yağlı...
Peyniri tam yağsız!...

İSTER İNANMA

AVANTA OSMAN

NURİ BİLGİN

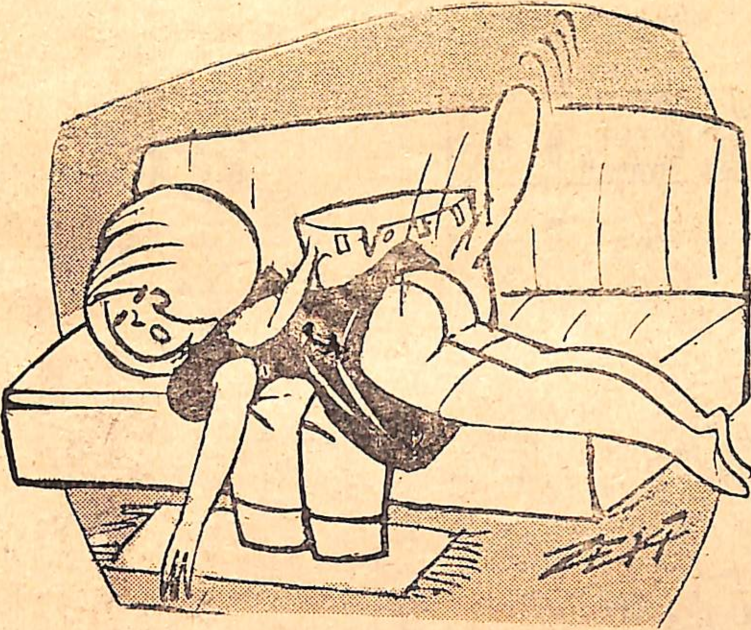

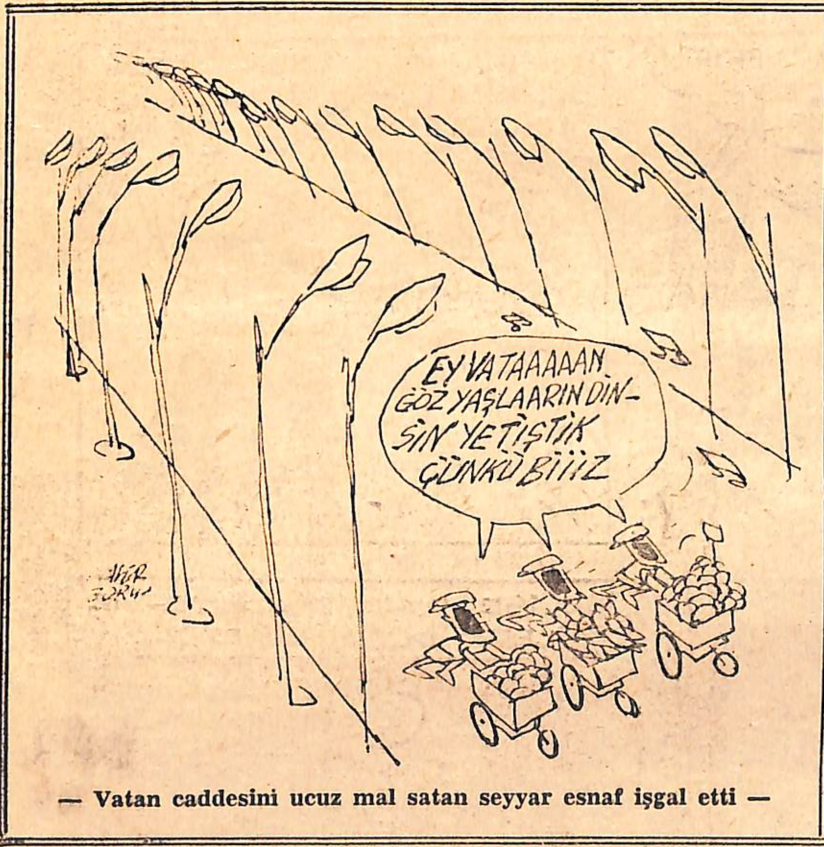

(DEVAMI VAR!)

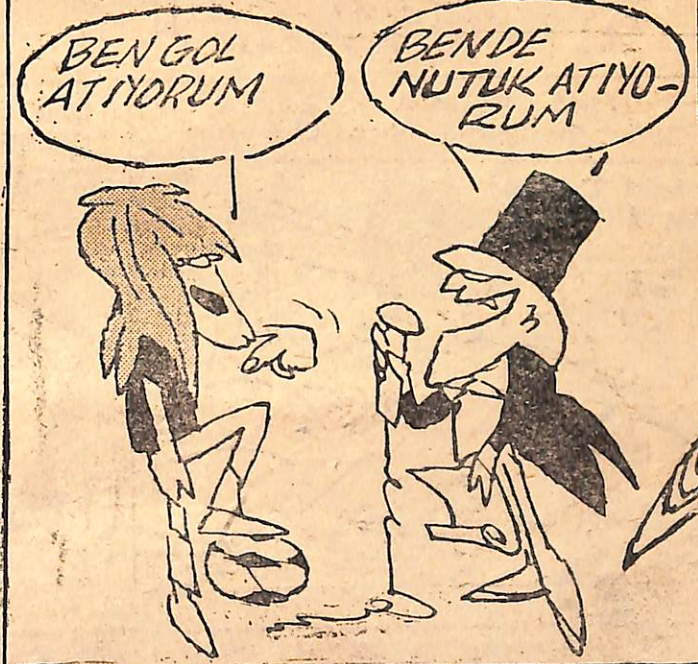
— Rahmetli babamın pantalonu... Babam «Kızını dövmeyen, dizini döver» derdi de...

— Vatan caddesini ucuz mal satan seyyar esnaf işgal etti —

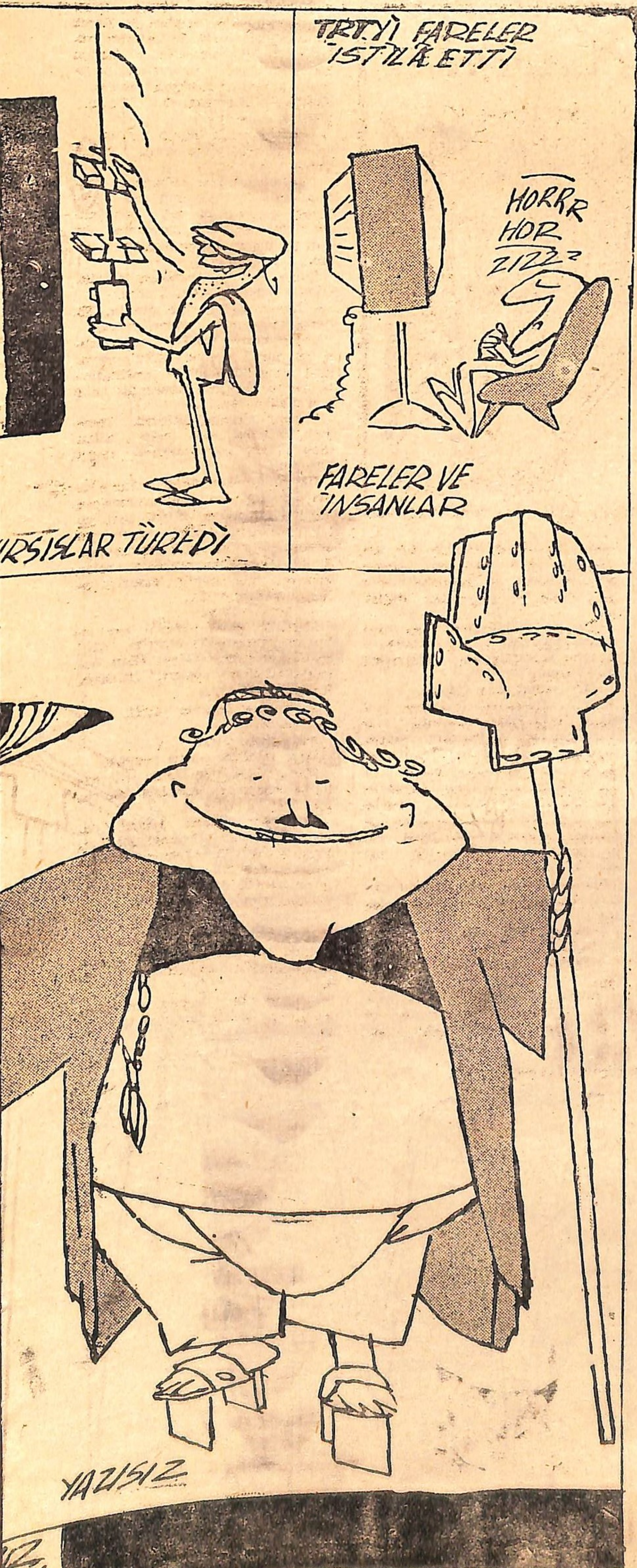

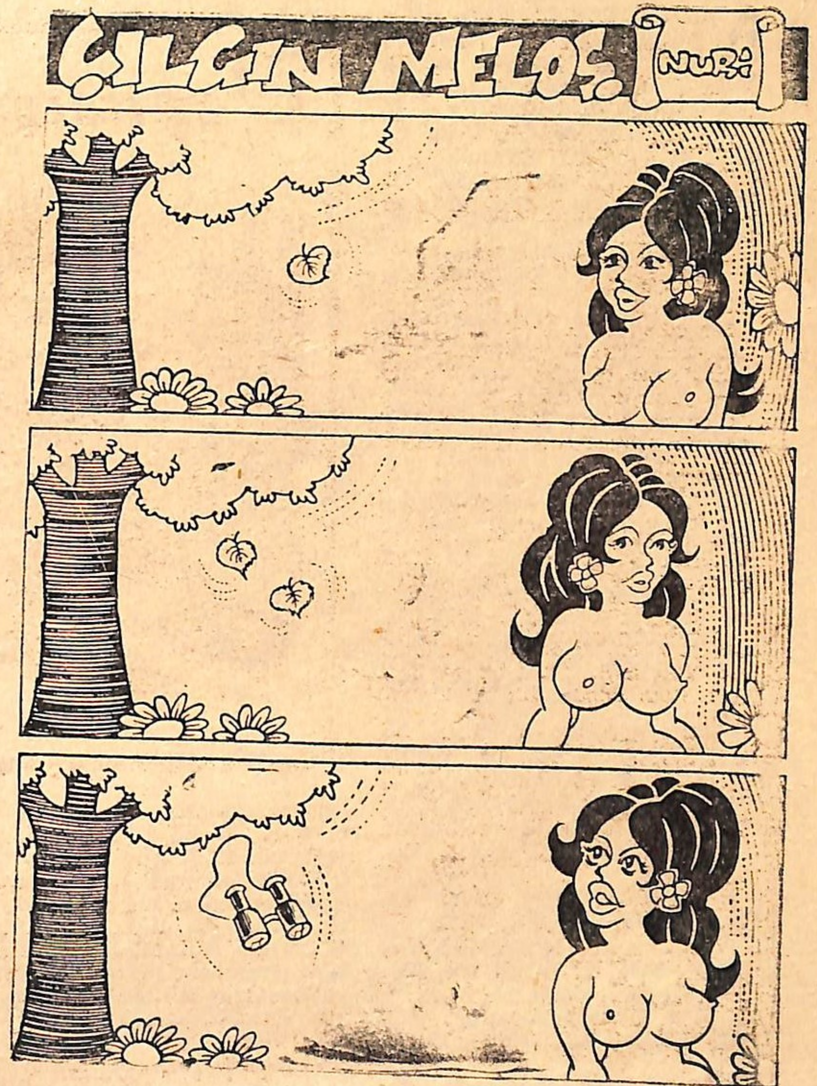

TELSİZLİ

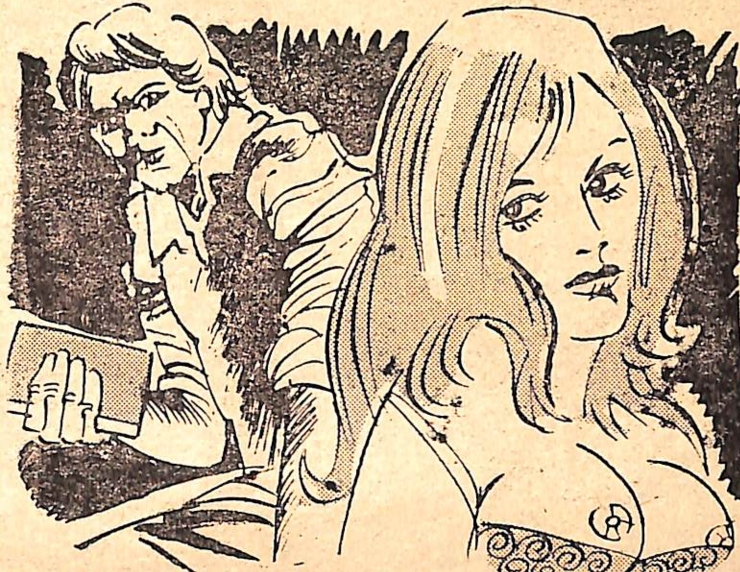

— Doktor bey siz gelene kadar ben hastanın testini yapıverdim!

Vefasız Kadınlar

Çeviren : Süheylâ AYKUT

MOTOSİKLETLİ trafik polisi elinin sert bir hareketile durmamı istediğini belirtti. Arabamın hızını azaltarak yol kenarına çekildim ve durdum.

Polis yanıma yaklaştı. Dikiz aynasından bir diğer polisinde gelmekte olduğunu görüyordum. O sırada beyaz eldivenlerini çıkaran polise sordum!

— Evet, ne istiyorsunuz?

— Ehliyetinizi gösterirmisiniz, lütfen, dedi.

Ses çıkarmadan ehliyetimi uzattım. Onu dikatle inceledi. Ehliyetimde mesleğim sadece (Memur) diye yazılıydı. Ama polis yanımda oturan adama doğru eğilince, aceleyle cebimden kartımı çıkararak uzattım.

— Aaaa!

Trafik polisi motosikletinden yere atlıyarak ayaklarını askerce birbirine vurdu, elini kasketine götürerek resmi bir selâm verdi.

— Affedersiniz, sayın komiser.

— Değmez. Sanırım gerektiğinden hızlı sürmüyordum arabamı?

— Yoo, hayır. Basit bir yol kontrolü. Ceza evinden bir tutuk kaçtıda...

— Yeni mi? Ben iki günden beri tatildeyim ve tam bir dinlenme sağlamak için kimseyle görüşmediğim gibi ne gazete okuyor, ne de radyoda haberleri dinliyorum.

Polis gülümsiyerek anlayışla başını salladı.

— Bu sabah, Neuve sokağı katili Milan ceza evinden kaçtı.

— Vah canına! Neyse, iyi işler dilerim. Kısa bir sürede bu haydudu yakalıyacağınızı umarım. Ama bana müsaade. Zaten geç kaldım. Köydeki tatil evime gidiyorum.

Polis beni yeniden saygıyla selâmladıktan sonra motosikletine atladı. Başını bulutlarla kaplı bu ekim ayı semasına kaldırarak:

— Hava bozuyor, dedi. Ama her şeye rağmen iyi tatiller komiserim,

Bende gülümsiyerek başımı salladım. Bu kış öncesi tatilimin iyi geçmesini elbette isterdim, elbette... Arabamı yavaşça hareket ettirdim.

O günden beri... tatile hep sonbaharda çıkıyordum.

Bu yalnız olarak yaptığım bu tatilimin başlangıcı her zamankinden farklı olmıyacaktı ama, yanımda oturan silahlı adam olmasaydı. Belime dayadığı colt 45 liğini sert teması bütün soğuk kanlılığıma rağmen rahatımı kaçırıyordu.

Milan... Neuve sokağı katili Milan yanımdaydı işte.

Yeniden arabamı hareket ettirdiğimde, Milan o ana kadar soluğunu tutmuş gibi güçlü bir (Oh) çekti. Başımı çevirmedim. Gözlerim çam iğnelerinin döküldüğü asfalt yoldan ayrılmıyordu. Neredeyse akşam olacaktı, hava kararmağa başlamıştı bile.

— Neden daha önce kartınızı göstermediniz? Tehlikeye girmiştik..

Sözünü kestim.

— Sen tehlikeye girmiştin,

Milan dişlerini sıkarak:

— Siz de, dedi. Silahı derhal çekerdim.

— Hayır, çekemezdin. Beni öldürseydin yine hapsi boylayacaktın. Oysaki benimle konuşmak istiyordun. Ne konuşacaksın bilmiyorum ama beni kaçırışının bir nedeni olmalı. Elindeki silahı bırakta rahat rahat eve gidelim.

— Garip şeyler söylemeyin. Ceza evinde on yılım geçti. Kendi kendime yemin ettim, sizlerden birini silahımın ucunda tutacağım diye. Aslında, yanlış anlamamışsın, önemli bir sebep değil ama, canım konuşmak istediği için sizi kaçırdım. Hem daha ne yapacağıma da kesin bir karar vermedim ya... Şimdi nasılsa roller değişti, ha?

— Roller değişti mi? Hep aynı şekilde değil miyiz? Seni deliğe tıkacağım zamanda sen silâhlıydın, ben silahsız.

— On yılım geçti delikte.

Cevap vermedim. Gözlerim yoldaydı. Hava iyice kararmış, yağmur başlamıştı. Farları yaktım. Yağmur altında araba kullanmağa bayılırım. Arabanın üstüne düşen yağmur sesine cam sileceklerinin ritmik sesi birbirine karışarak garip bir senfoni meydana getirirken farların önünde hızla gelip geçen acaip şekiller bir peri balesini andırıyordu.

Küçük köyüm, sular altında kalmış, boşalmış gibiydi. Sağa saptım.

— Nereye, komiser?

— Evime.

— Dikkat, bana oyun oynamayın.

Omuzlarımı silktim. Tenha yollarda ilerliyorduk. Avucumun içi gibi bildiğim yerlerde ışıklar yanmamıştı. Virajlar... Benzin istasyonlarının neon ışıkları... Hayat izi olmıyan sessiz, terkedilmiş villalar... Soğuk, kimsesiz odalarının hüznünü kapalı panjurları sayesinde gözlerden saklıyan villalar... Sahile yaklaşmaktayız. Orman... Ve işte evim.

— Ne kadarda büyük bir ev!

— Büyüktür. İzin verde bahçe kapısını açayım.

Milan'ın başını sallaması üzerine arabadan atlıyarak çam iğnelerinin kaypak bir halı meydana getirdiği meydanda ilerliyerek iki kanatlı demir bahçe kapısını açtım.

Sonra yeniden arabaya girdim, Garaja yöneldik. Gazı kestim.

— Eve arka kapıdan girelim. Eldiven kutusunda anahtarlar var.

Milan kutuyu açarak anahtarları çıkardı. Şöyle bir baktı oraya, silah olmadığını gördü. Anahtarlarla beraber elektrik fenerinide aldı ben söylemeden.

Yağmur altında, elektrik fenerinin ışığında, ben önde, Milan arkada, evin arka tarafına doğru yürüdük.

Kapıyı açarken Milan sırtıma silahı dayadığında gülümsemekten kendimi alamadım. Böyle, sırta silah dayandığında nasıl kurtulunulacağını yılar öncesi öğrenmiştim. Çünkü, isteseydim onu öyle kolay kıskıvrak yakalıyabilir, zararsız hale getirebilirdim ki...

— Kapat kapıyı.

Elektrik feneri ışığında, beni izliyordu. Duvardaki elektrik düğmesini çevirdim. Odaya dolan bol ışıkla Milan'ın gözleri kamaştı. Korkarak dikleşti.

— Oturmak istersin tabii... salona geçelim.

Evimdeyim artık...

Milan telefona doğru yürüdü.

Hayır, yapamazdı bunu. Başkalarile yaşayanlar insanlarla tek bağım oydu.

— Telefon tellerini kesme, dedim. Kızım her akşamki gibi telefon edecek. Bu akşamda telefon edecek. Sağlığımı sorar, ona çabucak iyi olduğumu söylerim.

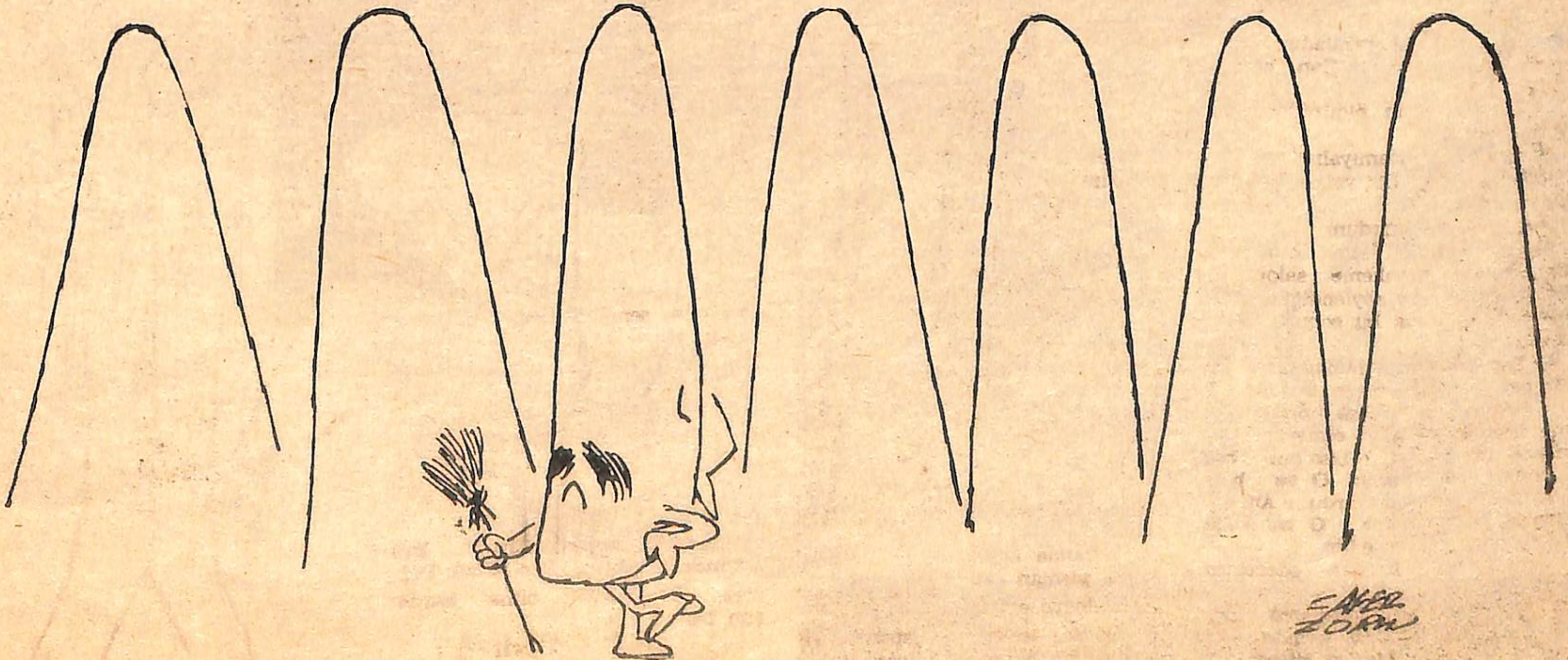
Milan bana dikkatle baktı.

— Demek bir kızınız var?

Başımı salladım. Pardesümü çıkararak koltuklardan birine oturdum. Milan'da karşımdakine çöktü.

— Yirmi bir yaşında bir kızım ve üç yaşında bir torunum var Milan.

— Çöpçüler İstanbul'da direnişe geçecek —

İSTANBUL'UN YEDİTEPESİ!...

ERKEK — Hay aksilik, yanıma para almayı unutmuşum!...

Kaçak katilin elindeki silah hafifçe titriyordu. Milan bana kinle baktı.

— Özel olarak bana söylememeniz gerekli sözler bunlar komiser.

Hayretle:

— Niçin? diye sordum. Seni yumuşatmak, ya da tahrik etmek değildi niyetim. Sadece sana cevap verdim.

— Ceza evine neden girdiğimi unuttunuz mu yoksa?

— Unutmadım. Şu ocağı yakmak istiyorum... Sonbahar akşamları serin oluyor... Yanındaki kibriti atarmısın?

Attığı kibriti yakalıyarak şöminede bir gün önce üst üste yığdığım odunları tutuşturdum. Alevlere bakarak:

— Unutmadım Milan, diye tekrarladım. Karını öldürdün. Sonrada iki polisimizi yaraladın. Sana yirmi sene hapse malolan ceza işledin.

— Karımı niçin öldürdüm biliyormusunuz?

Bunları tekrarlamıyalım Milan. Biliyoruz, karın bir vefasızdı, seni aldatıyordu.

— Lisa'yı seviyordum...

— Onu sevdiğin için öldürdün! Bu cümlenin mahkeme salonlarında ne kadar çok söylendiğini biliyor musun? Ama bu sonucu değiştirmez ki!...

— Hiç bir şey anlamadınız, hiç bir şey. Ne yaptığımın farkına varır varmaz, beni rahat bırakmalarını istemiştim. Alay etmeyin, oh, sadece bir saniye... Lisa'nın baş ucunda... yapayalnız. O ve ben. Belkide cesaretim olurdu... Ama o aptalca saldırılarınız... O zamanda önüme çıkanı tepeledim.

— Aksi halde intihar edecektin değil mi?

— Belki. Sonra senelerce düşündüm bunu. Ceza evinde on senem geçti. Ve Lisa'ya sitem ettim durdum. Ceza evinde geçirilen onsenenin ne demek olduğunu bilirmisiniz komiser? On sene! Ama en korkuncu, hapiste kalmanın en korkuncu, —elile alnına vurarak— buradakidir, dedi. Beyninizin içinde durmadan dönen düşüncelerin içinde hapis kalmanızdır. Bir burgu gibi beyninizi oyan düşünceleri.

Bir sigara yaktım. Paketi ona attım. Oda sigarasını yakarak derin bir nefes çekti. Beni inceliyordu aynı zamanda.

— Kederli bakışlarınız var komiser. Sizde korkudan çok, keder var. On seneden beri gözlerdeki anlamları okumağı öğrendim. Ama en çok kederli olanlarla ilgilendim.

Parmaklarımı yakacak kadar küçülen sigaramı ateşe attım.

— Sadece kederli bakışları görüyorum, diye tekrarladı.

— On senede insan değişir dostum.

— Karınız öldümü?

Elimde olmıyarak sarsıldım.

— Öldü. İki sene evvel.

Doğruydu cevabım, Mathilde iki sene evvel ölmüştü. Buradan, benden uzakta ölmüştü.

— Belkide bu yüzden bakışlarınız kederli.

— Belki.

Milan tabancasını cebine soktu. Şimdide şöminenin üzerinden aldığı sivri uçlu bir bıçakla oynamağa başlamıştı. Sakin bir sesle:

— Birbirimize acımıyalım Milan, dedim. Sen bana kötülük yapamazsın. Sana saldıran polisleri yakaladın ama o zaman bile bakışların ümitsizlikle doluydu. Elinde silah olduğu halde sana doğru ilerlerken bana ateş etmeğe cesaret edemedin...

— Bununla öğünmeyiniz. Etmediğime pişman olabilirim...

Ona doğru eğildim:

— Neyse, sen şimdi İspanya, ya da istediğin başka bir diyara kaçmak ister misin?

Milan bir deli gibi gülmeğe başladı. Sözlerime inanmamıştı.

— Çok garip komiser! Bu kadar çokmu korkuyorsunuz? Siz, siz bana kaçmak teklif ediyorsunuz ha... Belki yardımda edeceksiniz.

— Yollardan geçirebilirim seni. Seninle ilgilenirim. Benmi korktum? Budala! Zavallı budala! Beni silahla arabama soktuğundan beri belki yimdi defa elinden kurtulabilir, seni kıvkıvrak yakalardım. Şu an bile, önümde açık duran şu küçük masa ile...

...Döner masayı ona doğru çevirdim. Sigara paketlerinin içinde duran küçük tabancayı kaptı.

— On senede insan değişir Milan, değişir.

— Çok geç komiser.

Bir sıçrayışta ayağa kalkarak sivri uçlu bıçağı boynuma doğru savurdu. Yana kaydım. Bana doğru yürüdü, bu kez tabanca elindeydi. Hızla bileğini kavrıyarak silahı aldım. Silahı ona doğru çevirdim.

— Az evvel söylediğim sözlerde samimiyim Milan.

Milan yere düşen bıçağı kaparak kolunu havaya kaldırdı. Hayır, gerçek bir katil değildi Milan!

— Milan!

Birden telefon çalmağa başladı.

— Kızınızdır. Vaktiniz olmıyacak, Onunla konuşmağa. Hiç bu zaman olmıyacak. Telefon çalmağa devam ederken bıçağı karnıma dayadı. Onun sivri ucunu etimde duyuyordum. Elimdeki silahı çektim.

Milan arka üstü yere devrildi. Ardına kadar açık gözlerinde alay ve zafer vardı. Sonra, aralık dudaklarından kan boşandı.

Dışarda yağmur yağıyordu.

Bir robot gibi, telefonu açtım:

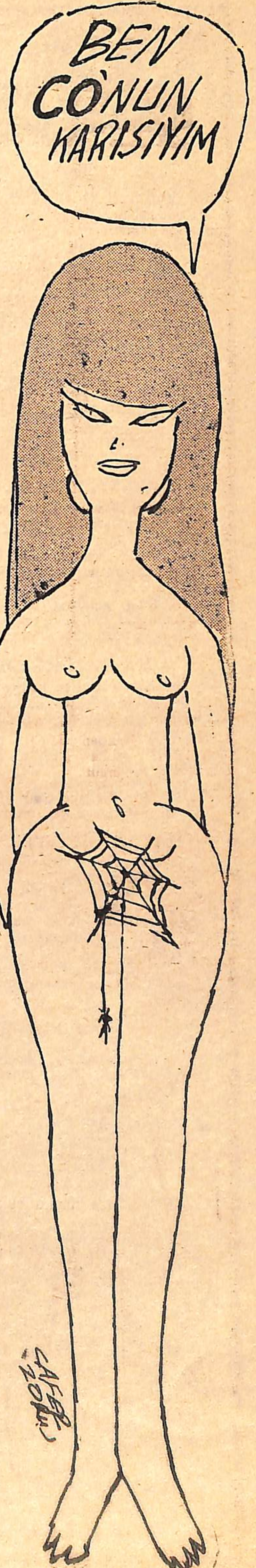
— Telefonunuzu iki kere çevirdim komiser. Milan bu sabah hapisaneden kaçtı. Haber vereyim demiştimde... çünkü...

— Burada. Onu yakaladım patron, evet ben...

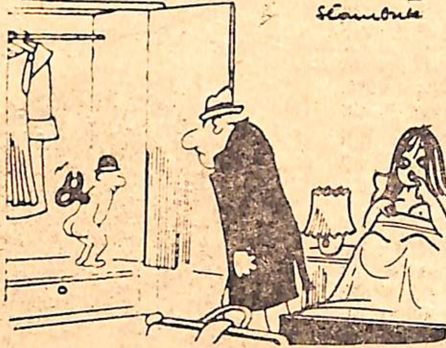
Yorgun bir tavırla telefonu kapatırken elimdeki silahı masa üzerine bıraktım. Milan'ın solukları düzensizleşmişti. Bakışlarını güçlükle üzerimde tutmağa çalışıyordu.

— Milan, gitme, diye inledim. Ölme Milan! On senede neler olabilirdi, neler değişmez. On seneden beri sahip olduğum ve geldiğim bu evde bende bir daha hiç Mathilde'i göremiyeceğim. Nede beni hiç görmeyen ve tanımıyan üç yaşındaki torunumu! Gitme! Milan! Biraz daha zaman ver bana, sana karımdan, on sene önce beni terkeden karım Mathilde'den bahsedeyim. Benden nefret eden kızımdan bahsedeyim. Kal benimle Milan. Beni, seninki gibi terkeden, bir başka erkekle kaçan vefasız karımdan bahsedeyim. Kalbimin kupkuru bir çöle benzemesini sağlıyan, ruhumu yalnızlık içinde boğan karımdan bahsedeyim. Gitme Milan, Senin hikâyeni de dinliyeyim, seni terkeden, seni aşağılaştıran Lisa'yı anlat bana. Mathilde beni on sene evvel bir başka erkek için terketti ve iki sene evvelde onun yanında öldü. Bende Mathilde'i seviyordum ve onu elde eden erkekten nefret ediyordum. O hem karımı, hem kızımı benden çalmıştı. Yıllar geçti... Kızım da anasına benzedi... Vefasızlar için, hapse girmek, kan dökmek boş bir şeydir Milan. Değmez... Gitme Milan, ölme, kardeşim benim.

Çeviren :
Süheylâ AYKUT

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yazısız

GÜZEL SEKRETER

Büyük bir kurumun müdürü bir psikiatra giderek:

— Doktor, dedi, size derdimi anlatacağım. Bana yardım edin. Güzel bir sekreterim var...

Doktor gülümsedi:

— Tebrikler.

— Günde bir kaç kere koskocaman büromun içinde peşinde koşturup duruyorum.

— Kaç yaşındasınız?

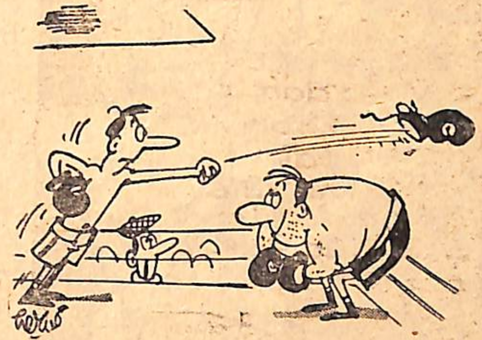
— Yetmiş.

— Yeniden tebrikler...

— Ama doktor, sandığınız gibi değil iş...

— Anlıyamadım?

— Ne olursa, o güzel sekreterin beline sarıldığımda oluyor... ona neden sarıldığımı bir türlü anlıyamıyorum!

— İlk defa solunu kullanıyorsun!...

PARA VE NASİHAT

Gulliver'in maceraları kitabının yazarı Jonatnan Swift, arkadaşına:

— Kimse verilen nasihatları kabul etmiyorda, parayı kabul ediyor, dedi.

— Buda, paranın nasihattan daha değerli olduğunu ortaya koyuyor, diye arkadaşı cevap verdi.

KORKUNÇ DENEME

Ayakkabıcıya giren kadın:

— Kapıdaki ilânda, son model iki bin çift ayakkabı getirdiğiniz yazıyor, doğru mu?

— Evet madam, buyrun inanmazsanız görün.

— Elbette göreceğim ve hepsini bir bir deneyeceğim. Gözü kapalı mal alacak değilim ya!..

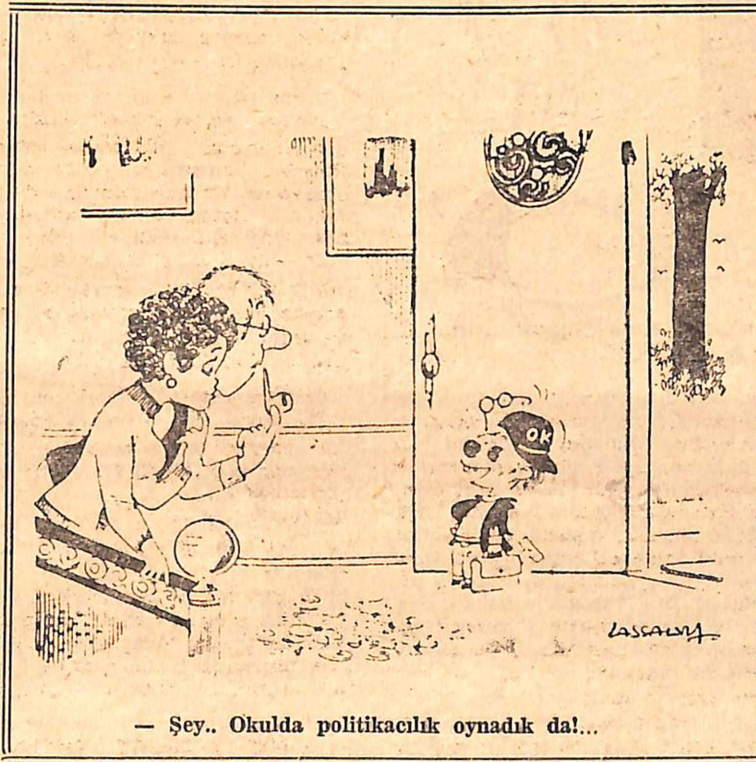
HAYAT SİGORTASI

Neşeyle evine dönen adam karısına müjde verdi:

— İyi bir şey yaptım, dedi. Hayatımı oniki milyon franga sigorta ettirdim. Yani bana bir bir şey olursa, tam oniki milyon alacaksın.

Kadın biraz düşündü, sonra:

— Ya bir şey olmazsa? diye sordu.

— Şey.. Okulda politikacılık oynadık da!...

YÜZME DERSİ

Eve giren musluk tamircisi:

— Bağışlayın, dedi. Çok işim olduğu için siz çağırır çağırmaz gelemedim. Umarımki bozuk musluk sizi fazla rahatsız etmemiştir.

Kadın:

— Hayır, dedi. Sizi beklerken çocuklara yüzme öğrettim. Oğlum apartmanı boydan boya 60 saniyede yüzebiliyor.

ARTIRMA

Müzayede'nin ortasında bir ses duyuldu:

— Salonda içinde 100000 lira bulunan bir cüzdan kaybolmuştur. Bulana 50000 lira verileceği sahibi tarafından duyurulur.

Salonda bir sessizlik oldu. Sonra bir ses işitildi:

— Ben 50,500 veririm.

ŞİŞMANLIK

Çok şişman bir kadın, misafir gittiği evdeki küçük kıza sordu:

— Söyle yavrum, büyüyünce ne yapacaksın sen?

Onu dikkatle süzen çocuk hemen cevap verdi:

— Hep perhiz yapacağım efendim!...

DONDURMALI YUMURTA

Adam işine çok üzgün bir yüzle gelmişti. Oysaki henüz onbeş günlük evli ve balayından yeni dönmüşlerdi. Arkadaşları merakla sordular:

— Neyin var? Mutlu değilmisin yoksa?

Yeni damat başını salladı.

— Bilmemki ne desem, evlenmeden önce karımın çok iyi yemek pişirdiğini söylemişlerdi...

— Pişiremiyor mu?..

— Bilmiyorum... Bu sabah dondurmalı yumurta yapmıya karar verdi, dondurma ateşte yandı, kahvaltı edemedik...

BİLİNEN VE BİLİNMEYEN

Büyük bilgi Einstein dostlarından birine yemeğe davetliydi. Sohbet sırasında, bir ara evin hanımı sordu:

— Frank Sinatra, yımı, yoksa Bing Crosbi, yi mi seversiniz?

Einstein gözlerini açtı:

— Kimdir bunlar?

— Tanımadınızmı? bunlar iki ünlü Amerikalı şarkıcı...

Bilgin gülümsedi:

— Biz alimler başkalarının bilmediklerinin hepsini biliriz, ama ne yazıkki, başkalarının bildiklerini de bilmeyiz.

— Av mı, avcı mı?!...

ŞAİR RUHLU ÇOCUK

Küçük Jean:

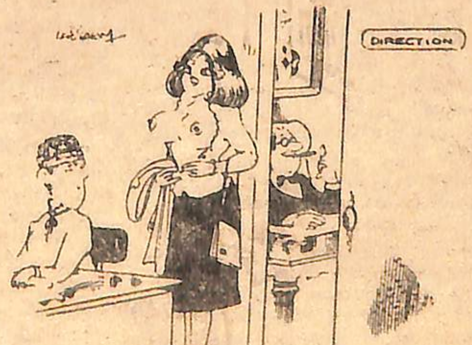
— Babacığım, dedi, senin ağaçlardaki yapraklar kadar çok paran olmasını, annemin de gökteki bulutlar içinde gizli yağmur damlaları kadar çok elmasları olmasını isterdim.

Anne ve baba, şair ruhlu bir evlat sahibi olmaktan memnun, sordular:

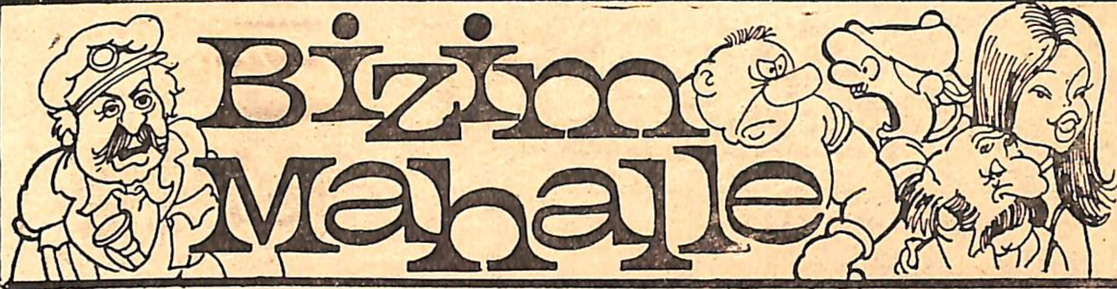
— Neden?

Çocuk cevap verdi:

— Tek varisiniz benim de ondan.

— Evet, beni işe aldı. Bu kadar güzel bir diploma hiç görmediğini söyledi!...

Aydın Aliustaoğlu

Şaziye isteklisi çok olunca damat adayları arasında bir yarışma düzenledi. «ŞAZİYE'YE GİRİŞ» sınavı denilen bu yarışmada üç soru sorulacak kim fazla puan tuttururssa o herif kocalığa kabul edilecekti.

Geçim korkusu yüzünden binlerce kızımız evde koca beklerken Şaziyeye bu kadar istekli bulunması nedendi acaba? Bunun hikmetini sonra anlayacaksınız.

ŞİMDİ DE SORACAĞIM SORULARI HAZIRLAYA YIM! MADDE BİR..

1- İki tane iki kaç eder?
2- Emel Muhterem kimdir? Nedir?
3- Türkiyenin en meşhur yazarı kimdir?

NEDEN

Can ilk defa okula gidiyordu Öğretmeni kendisiyle yakından ilgilendi ve tam bir saat ona «A» dedirtmeye çalıştı ama nafile. Oğlum bu kadar zor şey değil ki neden «A» demek istemiyorsun.

— Çünkü «A» yla kalmayacağınızı biliyorum. Öğretmenim «A» derdemez «B» ye derken «Z» ye kadar gideceğiz..

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mah. Lale Sok. No. 10
Antalya / MANAVGAT

—o—

OTOPSİDE

— «Demek benim teşhis ve tedavimi beğenmedin ve başka doktora gittin?»

— «Ne yapayım, siz benim kalbimden rahatsız olduğumu söylüyorsunuz. Öbür doktor karaciğerimin bozuk olduğunu söylüyor...»

— «Bakalım, onu haklı benmi haklı yakında otopside anlarız...»

Atilla UÇAR
Kılıç Aslan Mah. Sivas Cad.
Damla AP. 56/6 — KAYSERİ

KENDİNİ TANI

İnsan hayatında birkez yanılır
Açık gözce; O, hep aptal sanılır
Yalana da gene bir kez kanılır.
Aldatıldık, çoğumuzda bu kanı
Biz anladık, sen de kendini tanı.
Fiatı silindiri ezer parayı
Geçim ile, hergün açar arayı
Düşünmezsin fakir ve fukarayı.
Aldatıldık, çoğumuzda bu kanı
Biz anladık, sen de kendini tanı.
Saracakken kanatırsın yarayı
Haklı gibi basarsın yaygarayı
Şimdi herkes, seçti akla karayı.
Aldatıldık, çoğumuzda bu kanı
Biz anladık, sen de kendini tanı.
Mühendissin; ermez aklın hesaba
Tutumunsa uymaz hiçbir kitaba
Ermek istiyorsan şayet sevaba
Ehline bırak, yok başka yanı
Biz anladık, sen de kendini tanı.

Ayhan BAŞER — ÇANKIRI

DEMİREL — Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kanunu derhal çıkmalıdır!...
(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

BİRTANE KOPARABİLİRMİYİM ABLACIĞIM!?

(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

ŞİİR VE ŞAİRLER

İki kürekli sandalla açılırlarmış
Gurup vakitlerinde denize.
Kızarmış balık, içki birkaç kadeh.
Ve şiir yazarlarmış şairler.
Harun bey böyle diyor.
Hadeeeh!...
Herkesin değişiktir hobisi,
Var mıdır çalışmak gibisi?..
Herşeyin üstesinden gelir
çalışan;
Çalışandan ayrılmaz şeref, şan..

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

ZİRA

Sorup durma be sevgilim;
Ben hayatımdan memnun değilim.
Zira... Eve binbeşyüz kira..
Zira... Ete elli lira..
Zira... İki kalemde şişiyor fatura..
Zira... Gelirimiz kaç lira!..
Zira... Bazıları su yerine içiyor bira.
Zira... Sanki bazılarının,
Dünya denilen şu koca küre...
Sorup durma, hayatımdan hoşnut değilim;
Mutluluk uçan bir kelebek,
Yakalayabileceksen koş tut sevgilim...

Veysel KARASOY
PTT Memuru / Bostanlı — İZMİR

CİMRİ

Cimrinin biri bir gün uşağına bağırdı.

—« O cimri herifi bu kapıdan içeri soktuğunu görmeyim dedi zira cimri adam yüzü gördüğüm zaman hasta oluyorum.

Uşağı efendisinin bu sözüne karşı:

— Beyim dedi öyleyse siz hiç aynaya bakmayın..

SENİ KİM ALDATTI

Flört ettiği erkek yanındaki kıza bir aralık:

—« Seni ilk kim aldattı?» Diye sorunca genç kız:

— Beni ilk aldatan annemdir, dedi. ben 5 yaşında iken ben hastayım doktora gidiyorum diye evden çıkmıştı, sonra Onu komşunun penceresinde komşu ile beraber görünce beni aldattığını anlamıştım.

Kızın bu sözü üzerine Flörtü olan delikanlı:

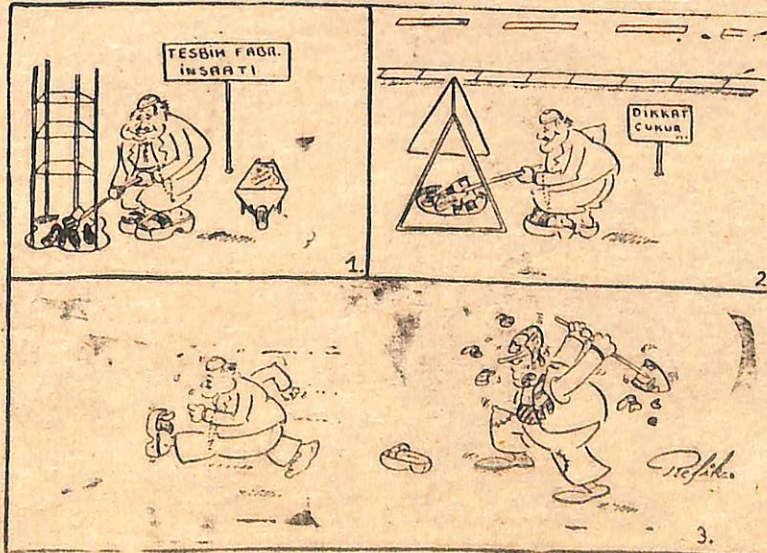
— Sevgilim dedi galiba bende hastalandım doktora kadar gitmem gerekiyor.

B. IŞIK
Yeşilyurt — İSTANBUL

B A K !

Sen ki bir bulamazken milyon atana bak!
Ve hep çalışirken sen yan gelip yatana bak!
Eşitlik diyorlar ahh senin köleliğine
Aç artık gözlerini önüne arkana bak!..

Ahmet Selçuk İLKAN P. K. 584 — ADANA

(Refik TİNEŞ — ANKARA)

HATIRLAMIYORUM

Tren bir istasyonda durmuş ve yolcu alıyordu. Demiryolu işçilerinden birisinin elinde bir çekiçle bulunduğu vagonun tekerleklerine vurduğunu gören bir bay pencereden sordu:

— Kaç yıldır bu işte çalışıyorsunuz?

— Otuz yılı geçti bey

— Peki ne işe yarıyor tekerlekleri çekiçle vurmak.

—Doğrusunu söyliyeyim, ne için olduğunu artık ben de hatırlamıyorum.

BAYRAM HEDİYESİ

Şaka olsun diye bir arkadaşına kurban bayramında kestiği koçun baynuzlarını göndermişti. Yolda karşılaşınca sordu:

— Hediyeni aldın mı?

Arkadaşı gülerek cevap verdi:

— Aslında hediye kabul etmek adetim değildir ama, başınızdan attığını düşünerek bir gün size lâzım olur diye aldım.

Hilmi KURAN
Kiramettin Mah. Basmacı
Sok. No: 61 — MUĞLA

Yazısız

(Mustafa BORA — İZMİR)

KALK BERABER DİLENELİM

Maçka tarafında resmî bir müesseseye para tahsilatına gitmiştim. Saat 12 olunca vezne kapanır, ancak ikide açılırdı. Baktım 10 dakika var. Başladım koşmaya aksilik buya (senmisin acele eden) ayağım kaldırıma takıldı, boylu boyunca uzandım. Kalktım çantamı toparladım, üstümü başımı, silkeledim. Kazayı ucuz atlatmıştım. Yanlız nevarki ayakkabımın tabanı bu şiddetli düşmeye benim kadar dayanamamış, boydanboya timsah ağzı gibi açılmıştı. Bu hayhuy içinde de saat 12 yi geçmişti. Can sıkıntısıyla parktaki kanapelerden birine oturdum, bir sigara yaktım, saatin 2 olmasını beklemeye başladım.

Derken şark şiveli, yaşlı ve hırpani bir adam yavaşça bana rampa etti. Aramızda şöyle bir konuşma geçti.

— Kurban, babo, Garibem, fakirem baa bir yardım et..

— Bende fakirem babo, bak üstelikte ayakkabılarım bile yırtık.

— Öyleyse ne oturisen kurban, kalk beraber dilenekde kendine yeni bir babuç al.

Yılmaz KOCABALI
Tariş — İSTANBUL

BÜYÜK TÜRKİYE'ye DOĞRU

Amcam İstanbul'un yenisiydi ve buradaki durumları pek iyi bilemezdi.

Bir sabah erkenden iş için bir yere giderken yolda uzun bir kuyruğa rastladık. Kuyruğun git - git sonu gelmiyordu. Kuyruğun uzunluğunu merak eden amcam genç birine;

— Evlât bu kuyruk nereye gidiyor böyle.

— Amca bu kuyruk büyük Türkiye'ye doğru gidiyor.

— Allah Allah dedi amcam başka büyük Türkiyemi var? Delikanlı;

Amca bulunduğumuz yer küçük Türkiye esas gittiğimiz yerdir büyük Türkiye.

Kuyruğun sonundaki ET VE BALIK KURUMU yazılı binayı görünce amcam büyük Türkiye'nin ne demek olduğunu anlamamıştı ama durmadan kendi kendine büyük Türkiye büyük Türkiye arasırada Allah Allah diyordu.

Receb KOÇ
Tünel İstiklâl Cad. Botter Apartmanı No. 475/1
Beyoğlu / İSTANBUL

DİNLE!

Bu vatanda biraz da gerçek olanı dinle!
Hiç doğmadan öleni, o saf insanı dinle!
İş değil haberleri radyolardan dinlemek
Gel de ırgat Ökkeş'i, çoban Osman'ı dinle!..

Ahmet Selçuk İLKAN
P. K. 584 — ADANA

BU KAÇINCI?

Elindeki bilete göre trende oturacağı yeri bir türlü bulamamıştı. Birinci ve ikinci mevki kompartmanlardan kendisini çıkarmışlar ve öne doğru gitmesini söylemişlerdi. Gitti, tahta sıralı bir kompartmanın kapısını açınca öpüşmekte olan bir çift görerek ezile büzüle sordu:

— Bu kaçıncı bey kardeşim?

Hilmi KURAN
Kiramettin Mah. Basmacı
Sok. No: 61 — MUĞLA

İŞİNİN EHLİ

İster boyacı de ona
İster badanacı
İstersen ressam de
Ya da makyajcı
Ne dersen de
İyi boyuyor doğrusu
On altı senedir
Milletin gözünü.

Yılmaz YILMAZ / ÜSKÜDAR

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

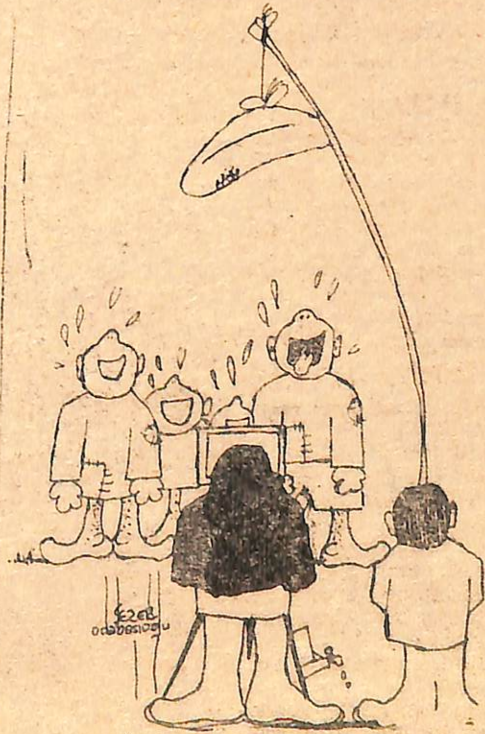
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş,

Yazısız

(Seçer ODABAŞIOĞLU — AKŞEHİR)

Dünya Karikatürleri

AVCILAR!

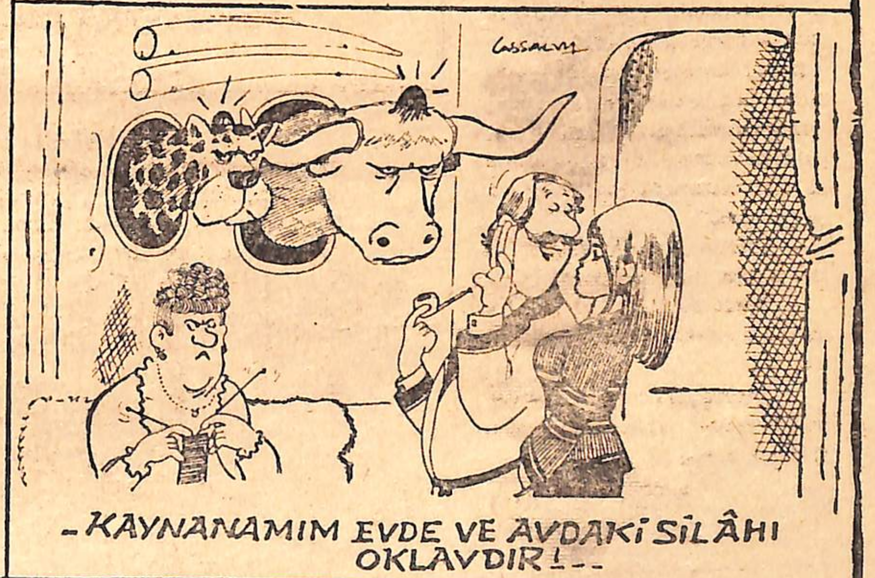

–APTAL! SANA ATEŞ ETMEDİM. KALK TAVŞANI GETİR!..

–AV MEVSİMİNİ AÇTIĞINIZDAN KARINZIN HABERİ VAR MI?..

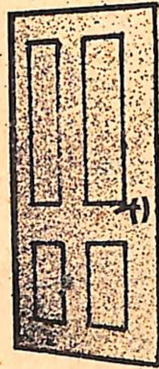
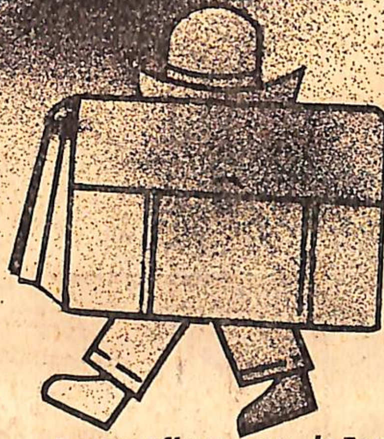
–KAYNANAMIM EVDE VE AVDAKİ SİLÂHI OKLAVDIR!..

–YABANİ KEÇİLERİN DE NESLİ TÜKENMİŞ!..

– SAYIN AVCI! ARKANIZDA UFAK BİR TAVŞAN VAR!..

..tasarruflarınızın değerlendirilmesinde ve
yurt sathında yaygın hizmet veren
bankamızı seçtinizse,

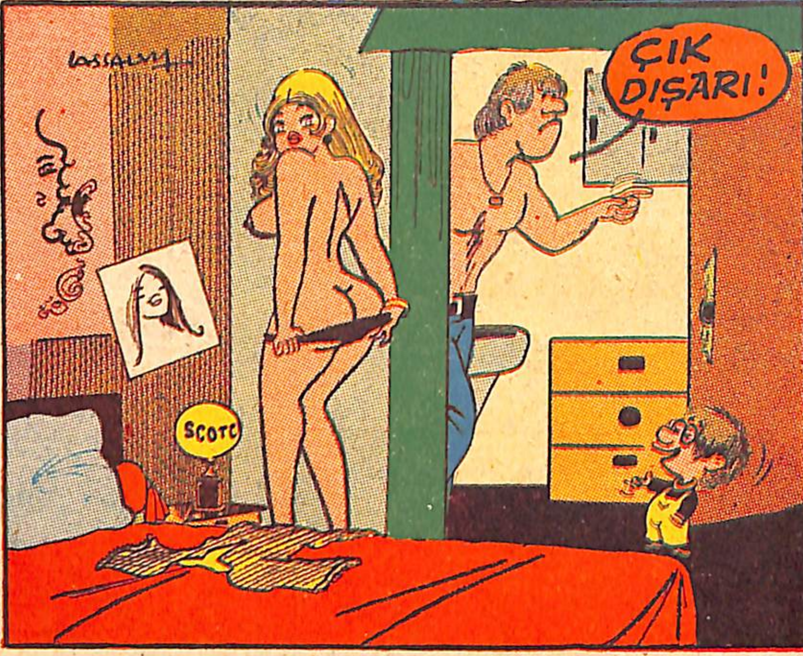
..tercihiniz doğrudur!

timur berkün

TÜRKİYE VAKIFLAR
BANKASI

(Basın: 60180 — 20310 — 95)

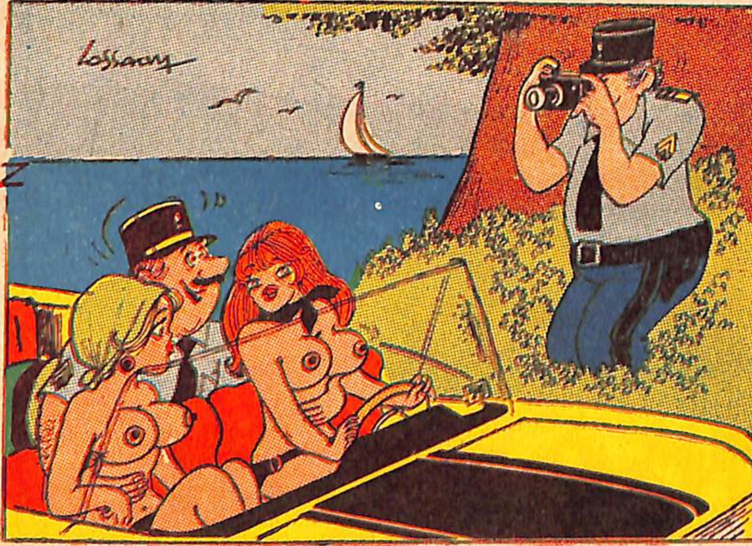

- GÖZÜN BUNDAN BAŞKA KİMSEYİ GÖRMEZMİŞ... BENİ NASIL GÖRDÜ?

-KARININ ÇIRILÇIPLAK GEÇTİĞİNİ Mİ GÖRDÜN? MUSLUKLARINDAN BİR DAMLA SU AKMAYAN BİR ÇÖLE BENZEYEN BİR EVDE, SERAP GÖRMEK NORMAL DEĞİL Mİ?

Akbaba

-EHLİYETSİZ ARABA KULLANDIĞINIZ İÇİN... NE KADAR TEŞEKKÜR ETSEK AZDIR SİZE, SAYIN GÜZELLER!

